

280251

BCU Cluj Central University Library Cluj

Taner de argint

Darwin, naturalistul englez bine cunoscut, vizitând Țara de Foc în anul 1833, găsi aici o populație sălbatică și aproape degenerată.

— Locuitorii acestei țări, zicea el, sunt de sigur cei mai înapoiți și cei mai barbari dintre toate ființele omenești pe cari am avut ocazia să le întâlnesc până acum. Ar fi zadarnic să se încerce ceva pentru ridicarea lor.

Treizeci de ani mai târziu, revenit din întâmplare prin aceleași locuri, Darwin rămase încrăcit când găsi aci bărbați și femei curați, sănătoși, pașnici, iubitori, fericiți, pe scurt, absolut cu totul alții decât cei pe cari îi întâlnise cu ocazia primei sale vizite. Convins că este vorba de aceeași populație, el trebui să spună:

— Cu siguranță aș fi profetizat că toți misionarii din lume laolaltă n'ar fi putut face ceea ce s'a făcut aci. Mă simt rușinat că am crezut și am zis că nimic nu s'ar putea încerca pentru ridicarea acestor oameni. Ceea ce s'a făcut este de domeniul minunilor.

Aceasta era opera Evangheliei lui Isus Hristos, care rămâne și astăzi ceea ce a fost totdeauna: „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”. Darwin dându-și seama că Țara Focului fusese obiectul unei adevărate revoluții mai de grabă decât a unei lente evoluții, scria Societății Misionare care întreprinsese această frumoasă lucrare, o scrisoare pe care o încheia cu aceste cuvinte: „Aș fi mândru la gândul că Comitetul Dvs ar primi să mă numere printre membrii de onoare ai Societății Dvs”. Împreună cu scrisoarea mai trimise și douăzeci și cinci de lire sterline, sumă pe care o destină misiunilor.

Cu ocazia vizitei sale în Statele-Unite în 1824, generalul Lafayette fu pretutindeni sărbătorit. Odată, trecând printr'un sat a cărui întreagă populație ieșise să-l aclame, el zări un soldat bătrân în uniformă de „continental”.

La trecerea sa, veteranul luă poziția de dreptți, țepăn și nemișcat, pentru a da salutului militar.

Celebrul oaspete, răspunzând salutului, nu-și putu stăpâni lacrimile. Ceea ce vedea în acest bătrân combatant, evoca înaintea lui peripețiile Independenței.

— Mă recunoașteți? întrebă oșteanul.

— Nu, n'aș putea spune, fu răspunsul sincer al oaspetelui.

— Vă mai aduceți aminte de ghețurile și zăpezile din valea Forge?

— Nu le-am uitat niciodată, răspuse Lafayette.

— Pe o noapte geroasă, d-le general, făceați inspecție în valea Forge. V'ați apropiat de o sentinelă ușor îmbrăcată și cu picioarele goale... Ii clănțăneau dinții de frig. Dvs i-ați luat arma, zicându-i: „Du-te în cabana mea. Acolo ai să găsești ciorapi, o pătură și foc. După ce te vei încălzi bine, să aduci la mine pătura. În timpul acesta eu voi face de gardă în locul tău.”

Ostașul execută. Când se întoarse la post, Dvs, generalul Lafayette, ați tăiat pătura în două. Dvs ați păstrat jumătate din ea, iar cealaltă jumătate ați dat-o sentineli. Iată, d-le general, această jumătate de pătură; sunt eu, soldatul de pază căruia Dvs i-ați salvat viața.

În orașul Zug, așezat aproape de tunelul Saint-Gotthard, în Elveția, se găsește o mică biserică în care se află mormântul unui vechiu guvernator al provinciei. Ceea ce uimește pe cei mai mulți dintre vizitatorii acestei trecători nu este mormântul acestui bărbat, ci silueta unui câine sclupat în marmoră, care pare că doarme la picioarele stăpânului său. Și iată care este povestea ce se spune curioșilor ce doresc lămuriri:

Sunt mulți ani de atunci. Un tânăr, care ajunsese mai târziu guvernator al provinciei, trecea masivul Saint-Gotthard pe o vreme foarte rea, însoțit de servitorul său și de un câine pe care-l iubea mult. Călătorii înaintau încet pe cărarea cea anevoioasă, când deodată se produse ceva teribil și primejdios, ceea ce se întâmplă adesea prin această țară: o avalanșă de zăpadă se abătuse asupra celor trei nefericiți cari, înainte de a face cel mai mic gest, se găsiră îngropați de vii.

Ghicind că scăparea era în mișcare, câinele începu să răcâie cu furie zăpada cu labele sale până când fu așa de fericit că a putut ieși din încurcătură. Apoi, cu un urlat prelung, începu să scurme dealul de zăpadă care acoperea pe stăpânul său, dar oprindu-se deodată, o luă la goană ca o săgeată în direcția ultimului han la care se oprise călătorii. Fără a înceta de a lătra foarte tare, el dădu busna înăuntru, apucă cu gura pulpana mantalei primului venit și-l sili pe acesta să-l urmeze până la poarta peste care sări. O luă la goană pe potecă, apoi veni înapoi și repetă aceleași mișcări ca la început. În sfârșit, înțeleptul animal începu să facă așa mișcări, încât hanșii și călătorii intrigați, înțeleseseră că trebuie să se fi întâmplat ceva rău cu stăpânul câinelui. Fiecare se înarmă, care cu o lopată, care cu un hârleț, și se luară după câine până la locul nenorocirii. Cele două victime fură duse până la han unde li se dădu îngrijirile necesare.

Guvernatorul nu uită niciodată că își datorește viața bravului său câine, și pentru a perpetua amintirea acestuia, chemă pe un mare artist care săpă în marmora unei pietre mormântale silueta curajosului animal.

Aceasta este povestea pe care bătrânul paraclisier al bisericii o deapănă vizitatorilor miciei capele din Zug.

Coperta: Castelul Cantacuzino din Busteni.

Sufletele mari suferă în tăcere

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

La cules de vie

V. Florescu

Sfârșit de Septembrie.... Peste tot culoarea arămie se lasă tot mai mult pe zi ce trece, cuprinzând păduri, câmpii și vie.

Intr'un asemenea timp mă apropiam într'un amurg de seară de Voivodeni, un sat pitulat între dealuri acoperite de vie. Drumul urca șerpuiind mereu până în vârful dealului, pentru ca de acolo să coboare tot în același chip în satul despre a cărui așezare minunată se du-se-se faima până departe.

Plecasem de dimineață din gara cea mai apropiată, unde fusesem așteptat de Moș Neacșu, surugiul sfătos al boierului din Voivodeni.

Nu era drum, oricât de lung, care să-ți pară plictisitor cu Moș Neacșu. Iși avea el vorba lui care îți descrețea pe dată fruntea, și apoi poveștile pe cari îți le povestea el ca de pe un ghem fermecat, te cuprindeau ca într'o vrajă. Pentru fiecare cătun pe unde treceam, pentru fiecare sat mai răsărit, el avea de spus atâtea și atâtea lucruri frumoase.

Și nu e de mirare, căci județul acesta fusese cutreerat de el în lung și în lat de atâtea ori, știindu-i istoria de-a fir a păr.

Telegarii lui „mâncau nori”, cum spunea el adesea zâmbind, iar caleașca parcă sbura pe șoseaua umbră de salcâmi cu frunza de aur. Când dădea în amurg tocmai urcam șerpuitura dealului din fața satului.

Ajunghând sus pe coamă, Moș Neacșu

și opri caii infocați să mai răsufle puțin, și făcându-mi semn cu mâna, îmi arătă satul scăldat în văpaia de foc a soarelui în asfințit.

Era o priveliște dela care nu-mi mai venea să-mi iau privirile. De pe toate dealurile ce înconjurau micul sat Voivodeni, carele se întorceau încărcate cu struguri, însoțite de flăcăi și fete în cântări, al căror ecou se pierdea în depărtare, pe după dealurile din fundul văii.

Sosisem tocmai în aceste zile de mare bucurie ale culesului de vie, timp cu a-

tăta dor așteptat de mine.

Coborim și noi dealul, și ne îndreptăm spre conacul boierului Iordache, o veche cunoștință a mea.

Noaptea a trecut pe nesimțite și a doua zi de dimineață când doar o geană de lumină se zărea furișându-se sfioasă pe deasupra dealurilor dinspre răsărit, m'am trezit, m'am îmbrăcat în grabă și am ieșit în curte.

Sosise deja câțiva flăcăi și alții erau pe linia satului, îndreptându-se spre conacul boieresc. Boierul se sculase cel dintâi spre a orândui toate cele de

nevoie împreună cu logofătul. Încă puțin, și curtea se umplu de flăcăi și fete. Se suiră cu toții în care, iar boierul Iordache și cu mine pe câte un murg și la un semn al lui, pornirăm într'un alaiu împărătesc.... spre vie.

Dar de abia cotirăm pe după conac, când înaintea noastră se arată o privesc în fața căreia nu-mi putui opri admirația și un cuvânt de proslăvire față de Dumnezeu cel Mare care a creat lucruri așa de mărețe pentru bucuria oamenilor. Câtă recunoștință și ascultare ar trebui să izvorască din inimile noastre pentru bunătățile pe cari El ni le dă fără să merităm! Soarele, îmbrăcat în haina lui de raze scânteietoare părea a ne ura ziua bună și spor la lucru.

Ajunserăm la vie. Flăcăii noștri lucră cu voie bună până seara.

Carele cari se întorsese până atunci de două ori, erau acum aproape gata pentru a pleca a treia oară. Rânduri, rânduri, strugurii au fost așezați frumos și cu grijă. Apoi carele au pornit domol, trase de plăvani voinici, scârțâind sub povara ce le apăsa.

O vieață nouă mă cuprinsese, anume vieața aceea dela gară, vieața de legătură directă cu natura, cu creațiunea mâinilor lui Dumnezeu.

O săptămână încheiată de bucurie negrăită am petrecut în conacul boierului Iordache. Tot așa fi mai stat, dacă n'ar fi trebuit să plec. Moș Neacșu m'a

condus cu caleașca boierească pe același drum. Când am ajuns din nou în vârful dealului, mi-am întors privirea spre satul meu iubit, cu căsuțele văruite proaspăt, cu ogrăzile în ordine, cu vitele îngrijite, cu gospodari chivernișiți, cu flăcăi și fete harnici și plini de vieață, și cu acele răsărituri și asfințituri pline de poezie. Dar Moș Neacșu, cu o vorbă dulce, mă trezi din visarea mea, și dând bice cailor mă duse

la gară, pentru ca de aci, trenul în goană ne bună să mă ducă departe, tot mai departe, de acel sătuleț în care am gustat frumusețea culesului de vie.

Cules de vie.... Voivodeni.... flăcăi și fete.... apus de soare.... iată gânduri cari nu mă părăsesc nicidecum, și de ele se prind altele al căror înțeles mă fac să cuget și mai mult.

Ca și culesul de vie este și vieața noastră. Vioașie și bucurie ar trebui să fie ea, căci așa a hotărât-o Dumnezeu omului la început. Plină de fericire vrea El să fie vieața noastră, bogată în roade de fapte bune ca și joarda de viță mănoasă în ciorchini. Dar pentru aceasta, la fel cum joarda nu-și va aduce rodirea ei cea prețioasă dacă nu va continua să rămână legată de tulpină de unde să-și tragă putere de vieață, tot astfel nici omul nu va putea atinge idealul visat de el, adică acea fericire și bucurie deplină în vieață, dacă nu-și va fi legat vieața de aceea a lui Isus. Acela care a pus atâta dragălașenie în florile câmpului, în steluța de zăpadă și în cântecul păsărilor, este Singurul ce poate da fericire și bucurie deplină, pentru ca atunci când va fi sosit amurgul vieții noastre să putem privi în urmă cu bucurie, culgând în toamna vieții ciorchini plini și frumoși de viețuire după voia lui Dumnezeu, și simțindu-ne inima plină de mulțumire că nu în van am trăit această vieață, ci spre cinstea Celui ce ne-a dăruit-o.

V. Florescu

(Urmare dela pag. 9)

ca să vorbească un cuvânt conștiințelor lor! Și știu bine că Domnul îmi va asculta rugăciunea și o va face.

— Acum puterile mele sunt pe sfârșite! Eu mor! Aș fi dorit să mai trăiesc încă mult timp pentru Salvatorul și Domnul meu și să aduc la El pe mulți dintre prietenii mei, dar acum nu mai este cu putință. Domnul Isus este plin de milă și de compătimire. Niciun păcat, nicio durere nu va mai fi acolo în cetatea în care voi locui odată. Acolo nu mai este moarte....

Iată ce-mi povesti puternicul terasier pe patul de moarte. Vroiam să-l opresc în povestirea sa, căci vedeam cât de slab este. Dar el finea să-mi spună tot, căci orele sale erau numărate. Avea dreptate, căci a doua zi somnul morții i-a închis ochii. El a adormit somnul celor drepti, așteptând ora revenirii Domnului și Salvatorului său, care avea să-i ajute să se revadă cu copila sa, ce-și dăduse vieața pentru a o salva pe a lui.

Preluc. M. I.

Razele fine de soare se strecoară prin frunzișul rărit de suflarea Toamnei.

BIBLIA

Cartea Cărților

M. Manea

Profețiile sunt o dovadă că Biblia este de origine divină

Printre multele dovezi care vin să confirme autenticitatea divină a Bibliei, cea mai puternică dovadă care poate spulbera orice îndoială și în fața căreia scepticii rămân fără cuvânt, sunt profețiile.

Profețiile constituie argumentul cel mai puternic, menit să deosebească Biblia de alte cărți, și totdeauna ele au fost arma cea mai eficientă cu care apostolii au apărat creștinismul: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre”; și mai departe apostolul Petru zice: „Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. 1 Petru 1, 19, 21.

Numai Dumnezeu singur, autorul Bibliei, are însușirea de a descoperi cele adânci și ascunse, de a cunoaște cele din întunec și a spune mai dinainte cele ce au să se întâmple în viitor. Aceste taine nepătrunse de oameni au fost încunoscute de Dumnezeu prin profeți. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”. Amos 3, 7.

Profețiile formează un lanț care își are primul inel în paradisul pe care Adam și Eva l-au pierdut, trece prin toată Biblia și se întinde până în paradisul de pe Noul Pământ, moștenirea celor mântuiți, despre care a profețit și pe care l-a descris așa de minunat vizionarul Ioan.

Profeții mesianice

Tema de căpetenie, subiectul cel mai de seamă sau sâmburele Bibliei, este Hristos și planul de mântuire.

Există în Biblie cincizeci de profeții care arată în mod amănunțit mai dinainte toate evenimentele în legătură cu persoana lui Mesia — profeții care s'au împlinit literalmente în Noul Testament în viața lui Isus Hristos. Foarte des, scriitorii Noului Testament amintesc în scrierile lor: „Ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul”. Mat. 27, 35; sau, „Aceste lucruri s'au întâmplat ca să se împlinească Scriptura”. Ioan 19, 36.

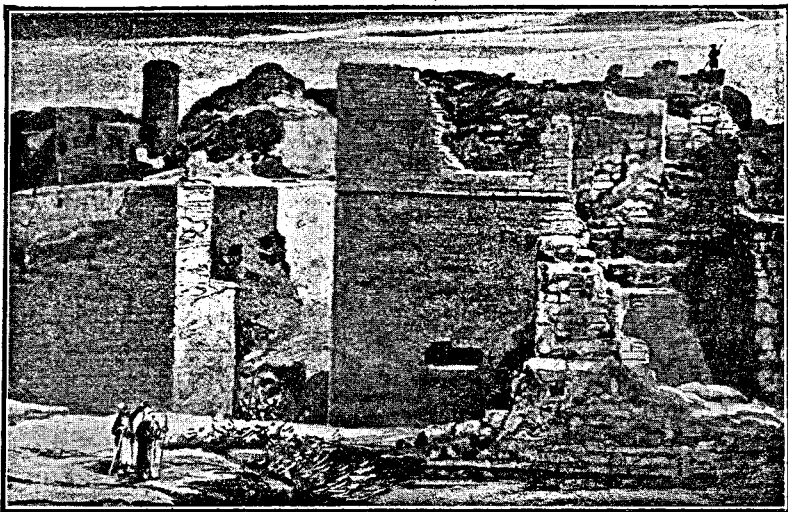
Ca Sămânță a femeii; născut din fecioară; ca fiu al lui Abraam, din neamul lui David; nașterea Lui la timpul hotărît; numele și locul nașterii; uciderea pruncilor la nașterea Lui; chemat din Egipt și precedat de un sol; uns cu

Duhul Sfânt; intrarea Lui triumfală în Ierusalim călare pe un asin; felul de învățătură prin parabole și facerea de minuni; lepădat de frații Lui și de conducătorii iudeilor; trădat și părăsit de ucenici; vândut pentru treizeci de arginți cu care s'a cumpărat ogorul olarului; suferințele cele mari și batjocurile îndurate; mâinile și picioarele străpunse de cuie și tratat cu oțet și fiere; pentru hainele Lui s'au aruncat sorți; a fost numărat cu făcătorii de rele și a mijlocit pentru ei; Și-a dat sufletul la moarte și nu l'a sfărâmat niciun os; a fost împuns și îngropat cu cei bogăți, dar trupul Lui nu a fost lăsat să putrezească; învierea și înălțarea Lui la cer, — toate aceste amănunte și încă și altele au fost

Babilonul în pulbere. O mărturie în fața căreia istoria trebuie să se inchine.

Ruinele palatului lui Nabucodonosor, în care a avut loc ospățul nelegiuit al lui Belșatar.

profețite unele cu mii de ani mai înainte și s'au împlinit exact în viața lui Isus Hristos din Nazaret. Dacă Iudeii ar fi cercetat cu amănunțime profețiile, lăsând la o parte ideile lor strănte cu privire la persoana lui Mesia precum și bigotismul lor religios, ar fi putut înțelege că Isus Hristos a fost adevăratul Mesia pe care ei L-au așteptat și Îl așteaptă încă.

Cine a putut spune mai dinainte toate aceste lucruri a căror împlinire literală uimește pe cercetătorul sincer, dacă nu un Dumnezeu Atotștiutor? Împlinirea exactă a profețiilor este o dovadă netăgăduită că Biblia nu este o carte din domeniul înțelepciunii sau fanteziei omenestii, ci ea este Cuvântul lui Dumnezeu.

Pustiirea Babilonului

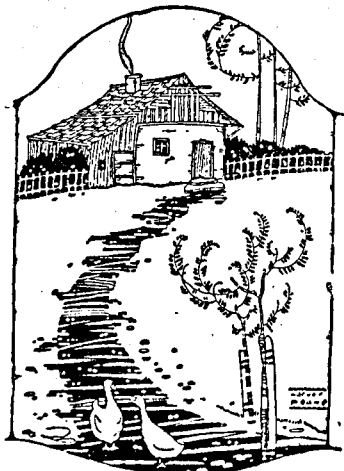
Soarta unora dintre cele mai falnice cetăți ale anticității este de asemenea o puternică dovadă în favoarea cuvântului profetic din Biblie.

Una dintre aceste cetăți de care s'au ocupat profețiile Bibliei este Babilonul, cea mai puternică și mai strălucită dintre cetățile lumii vechi. Sfârșitul cel trist al acestei cetăți fu vestit cam pe la anul 712 î. Hr., cu 174 ani înainte de căderea ei. Cîr, regele Persilor, rînduit de Dumnezeu să distrugă această cetate, a fost numit pe nume cu 113 ani înainte de a exista el. Isa. 45, 1-4.

Cetatea Babilon, așa cum o descriu istoricii, era bine întărită și de o frumusețe care uimea lumea de atunci. Forma ei era patrată, fiecare latură avea o lungime de 15 mile și era înconjurată cu ziduri groase și turnuri. Avea cincizeci de străzi cari se întretaiau una pe alta formînd unghiuri drepte. La capătul fiecărei străzi se afla câte o poartă mare de aramă. Grădinile și terasele

suspendate, formau una dintre cele șapte minuni ale lumii de atunci. Prin cetate, în diagonală curgea râul Eufrat, de-a-lungul căruia de asemenea erau ziduri și porți. Omeneste judecînd, se părea că este imposibil să cadă o cetate întărită în felul acesta, dar profeția spunea că ea avea să fie pustiită: „Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mîndrie a Haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor locui acolo și stafiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbatici în casele lui de petrecere“. Isa. 13, 19-22.

Cît de exact s'au împlinit profețiile se poate vedea din felul cum a fost curcit Babilonul. În anul 539, Cîr a pornit cu armatele sale spre Babilon și a jungînd la râulețul Gyndes, un afluent

al Eufratului, din anumite motive a pus soldații să sape canale toată vara până în toamnă. În acest timp s'a vestit ieșirea poporului credincios din Babilon, cum fusese profețit în Ieremia 51, 45, 46. În primăvara anului următor, Cîr se îndreptă spre Babilon și Nabonid, pe atunci împărat al Babilonului, îi ieși înainte, dar fu învins de Cîr. În cetate rămăsese Belșatar, fiul lui Nabonid, pe care îl asociase la tron. Lăsînd numai câțiva ostași de pază, Cîr se retrase cu armata în sus pe râu și săpă și aci canale cu gând să sece apa Eufratului, ca să se îplinească profeția lui Ieremia care zice: „Seceta peste apele lui ca să sece...“ Ieremia 51, 36; 50, 38.

Cîr a așteptat cu ostașii până în timpul unei serbări despre care fusese de asemenea profețit (Isaia 21, 5), când au dat drumul apei pe canale. La această serbare s'au petrecut cele mai mari orgii și idolatrii. Daniel 5, 1-4. În același timp, când Cîr pătrundea în cetate pe albia râului, în palatul unde petrecea regele, o mână misterioasă scria pe perete sentința Babilonului. Daniel 5, 5. Împăratul s'a înfricoșat și „noaptea plăcerilor a ajuns o noapte de spaimă“, cum profețise profetul. Isaia 21, 3, 4; Daniel 5, 6. Urmînd exemplul regelui, toată populația s'a datat la petreceri și orgii. Ieremia 51, 39, 57. Înțelepții Babilonului au fost chemați de împărat să tâlcuiască scrierea de pe perete, dar ei s'au dovedit neputincioși, cum fusese prezis. Isaia 47, 13-15. În timp ce apele Eufratului se retrăgeau pe canale, ostașii lui Cîr vegheau. Ieremia 51, 12; Isaia 47, 11. Armatele au intrat pe albia râului și pe porțile rămase fără păzitori au pătruns în toate părțile orașului. Solii au alergat să spună împăratului că Babilonul este capturat. Ieremia 51, 31, 32. În acea noapte întunecoasă a avut loc un mare măcel, pentru că ostașii Haldei nu se mai puteau lupta, lucru care fusese profețit mai dinainte. Ieremia 50, 30; 51, 30.

Paralizat de scrierea de pe perete, înspăimîntat de cele petrecute în oraș, Belșatar nu a fost în stare să ia nicio măsură. El a fost omorît de Persi în palatul lui, iar cetății i s'a pus foc. Ieremia 50, 35-37.

„Bufnițele vor locui acolo“ zicea profetul. Despre aceasta arheologul englez Layard zice: „Grămezi informe de moloz acoper fața pămîntului pe o

mare întindere... Pretutindeni fărăme de sticlă, de marmoră, de vase și de cărămizi cu inscripții se văd amestecate cu un pământ silitros și alb, rezultat din resturile vechilor clădiri și cari o-presc sau distrug orice vegetație și fac din toată suprafața Babilonului un pustiu gol și urît. Bufnițe mari, cenușii, adesea în stoluri de aproape o sută, se arată din puținele tufişuri, — iar șacalii leneși se ascund prin viroage". — „*Timpul nostru în lumina profețiilor*", pag. 29.

Exploratorii ne spun că Arabii se feresc să mai întindă acolo cortul. Ei cred locul acela blestemat. În limba lor îl numesc *Mudjelibe* adică „Răsturnata”.

Căderea cetății Ninive

Ninive a fost a doua cetate mare din antichitate, întemeiată de Nimrod, pe malurile Tigrlui. Chiar dela început Ninive a fost numită „cetatea cea mare”. Gen. 10, 11, 12. În timpul profetului Iona, ajunsese să fie „o cetate foarte mare”. Iona 3, 3.

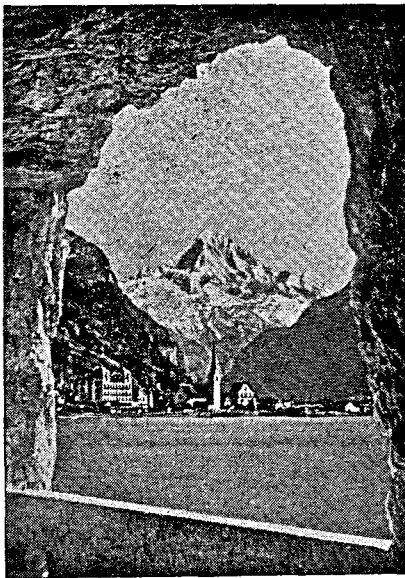
Profeția rostită contra cetății Ninive suna în felul următor: „Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici cetatea Ninive... Porțile de la râuri sunt deschise și palatul se prăbușește...! Este jefuită, pustiită și stoarsă de tot”. Naum 1, 8; 2, 6, 10.

Cât de exact s'a împlinit profeția se poate vedea din cele spuse de istoricul Gibbon: „Marea Ninive fusese odată înălțată la răsărit de Tigru, la capătul podului dela Mosul. Această cetate, ba chiar și ruinele cetății, au dispărut însă de mult; locul rămas astfel gol oțerea acum un întins câmp de operații pentru cele două armate”. „*Timpul nostru în lumina profețiilor*”, pag. 25.

Un alt autor se exprimă în felul următor: „Pe vremea aceea nimic nu părea mai fără de putință decât ca această capitală a unui imperiu atât de întins, o cetate cu o circumferință de șasezeci de mile, și cu ziduri înalte de o sută de picioare și atât de groase că trei care puteau merge în goană unul lângă altul, și cu 1500 de turnuri, ar ajunge să fie atât de deplin nimicată încât să fie greu să se știe unde a fost. Și cu toate acestea așa este, cum a prezis profetul”. — „*Probleme fundamentale din Doctrina Biblică*”, pag. 12.

Căderea Tirului

Tirul a fost cea mai puternică cetate maritimă din vechime, așezată la Marea Mediterană. Fenicienii, locuitorii ei, erau cei mai buni navigatori și întrețineau legături comerciale cu alte popoare. Se spune că au ajuns până în Britania. Profetul Ezechiel zicea despre

Frumuseți naturale.

Tir: „Tu care stai pe malul mării și faci negoț cu popoare...”. „Tinutul tău este în inima mărilor și cei ce te-au zidit te-au făcut desăvârșit de frumos”.

Soarta Tirului a fost la fel ca și a celorlalte cetăți cari nu și-au înțeles rolul existenței lor în istoria lumii. Profetul lui Dumnezeu a vorbit contra Tirului: „Voi aduce împotriva ta multe neamuri... ele vor dărâma zidurile Tirului, îi vor surpa turnurile, îi vor răzui și țărâna și o vor face o stâncă goală. Va rămânea în mare ca un loc unde se vor întinde mreji de prins pește”. Ezechiel 26, 3—5.

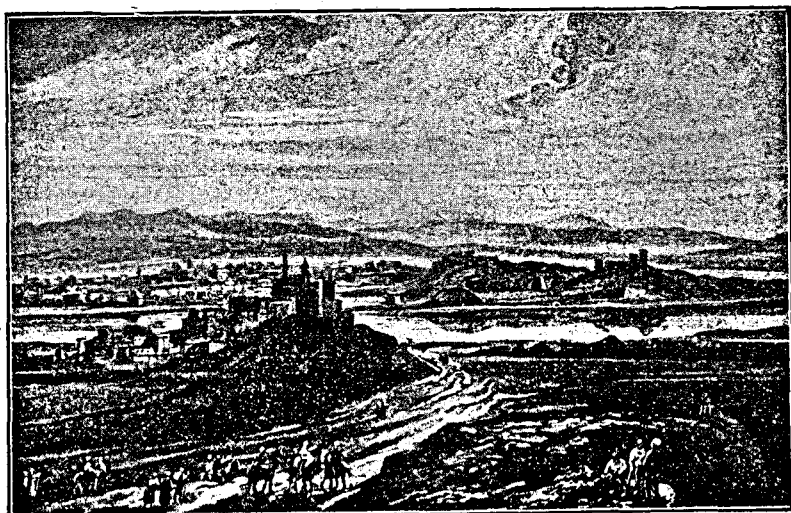
Dr. W. M. Thomson zice despre Tir: „Un lucru este sigur, și anume, că azi nu mai există nimic din ceea ce acum mai bine de trei mii de ani Iosua numea ‚cetatea tare a Tirului’ (Iosua 19,

29), — nimic din puternica metropolă, care, timp de treisprezece ani, înfruntă toată puterea mândrului Nabucodonosor, până când în armata sa, tot capul a pleșuit și tot umărul s'a jupuit în lupta grea contra Tirului. Ezechiel 29, 18. În acest port părăsit nu mai există azi nimic, care să ne aducă aminte de timpurile, când marinarii veseli cântau în târgurile lui; nu a mai rămas nici urmă din turnurile cari rezistară atâta timp eforturilor extreme ale marelui Alexandru Macedon. Toate acestea au pierit ca un vis uitat, iar Tirul a dispărut la suflarea Cuvântului profetic... Așa cum e azi, Tirul constituie o puternică mărturie despre Dumnezeu; dacă ar exista azi tot mare, puternică și populată, — cu cetatea aceasta toți nelegiuții s'ar fâli contra lui Dumnezeu. Aceasta, însă, nu poate fi. Tirul nu se va mai ridica în veci din pulbere, ca să dea mărturie contra împlinirii profețiilor”. — „*Timpul nostru în lumina profețiilor*”, pp. 26, 27.

Din cele arătate mai sus se poate vedea cu câtă precizie se împlinește cuvântul profeției și faptul acesta ar trebui să ne determine să așezăm Biblia la locul ei de cinste să o studiem și să ne însușim învățăturile ei sublime, lăsate de Dumnezeu pentru binele neamului omenesc. Profeția Bibliei este aceea care ne atrage atenția că această carte nu este produsul închipuirii minții omenești, asemenea altor tradiții în cari oamenii și-au pus atâta încredere, ci este Cartea prin care vorbește Dumnezeu. Ascultați numai, și veți auzi glasul Lui!

M. Manea

Locul unde a fost pe vremuri puternica cetate Ninive, este astăzi o pustietate hidoasă.

Intins pe patul de suferință, abia susținându-se între perini, slab, sfârșit, mai mult mort, vigurosul terasier de odinioară, care crezuse că are să trăiască să înmormânteze pe toți tovarășii săi de lucru, acum trebuia să părăsească el cel dintâi această lume. Știa aceasta foarte bine. Simțea că nu mai este nicio scapare.

Cu trei săptămâni mai înainte se mândrea cu puterea sa. Niciodată nu simțise oboseala. Lucrările cele mai grele erau pentru el o jucărie, și de primejdie își bătea joc. Dar acum medicul îl vizita în fiecare zi... vizite inutile, deoarece orele îi erau numărate. Tragical desnodământ avea să se întâmple curând. Altă dată se credea spiritual și își bătea joc de moarte, de lumea viitoare și de veșnicie. Astăzi, această „lume viitoare” îl preocupă într-una. În anumite împrejurări, sunt lucruri care se furișează în mintea omului și îi stăpânesc gândurile, fără să le poată alunga. Ele îl absorb, îl frământă, îl subjugă. Așa erau lucrurile veșnice pentru Mincu, terasierul. El stă de vorbă cu un prieten și îi povestește ce schimbare s'a petrecut cu el, și cum în cele din urmă s'a împăcat cu gândul de a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu, gând care altădată îi producea fiori de groază.

— Noi lucrăm pe linie la intrarea curbei pe care o știi. Era un loc primejdios, căci trenul te surprindea, dacă se întâmpla să nu auzi semnalul. Trebuia să fii totdeauna cu grijă. Mica mea Marieta îmi aducea mâncarea pentru prânz, — scump îngeraș!... Două boabe cristaline prinseră a crește în colțul genelor, și apoi se rostogoliră peste obraji. El continuă:

— Casa era departe și drumul rău, dar ea niciodată nu lipsea să vină între orele de școală, umblând repede, cu pașii ei mititei, vioioasă, și strigându-mă de departe, îndată ce mă zărea. Apoi așeza coșul pe marginea drumului și „punea masa”, cum zicea ea, cu o grație deosebită. Era, cum s'ar zice, o femeie în miniatură. Apoi pentru ea era cea mai mare bucurie ca să-i îngădui să-mi povestească ce a învățat în lecțiunile de dimineață.

— Într-o zi ea voia să-mi reciteze poeziile pe cari le învățase la școală. Inșă de data aceasta am oprit-o răstit și am zis: „Laptele acesta este bun pentru copii. Noi muncitorii nu trăim cu așa ceva. Nouă ne trebuie o hrană mai bună!” In acel moment — și nu e mult de atunci — mă stăpânea cu adevărat un demon. Eram bețiv, bătaș, injuram pe Dumnezeu cel Mare, și eram gata să vărs sânge dacă cineva mă învinuia de ceva, chiar dacă lucrurile ar fi fost

adevărate. Am fost un mare păcătos. Băteam îngrozitor pe soția mea, ori de câte ori eram chefuit. Dar n'aș fi ridicat niciodată mâna asupra Marietei; niciodată nu i-aș fi adresat cuvinte aspre. Dar de data aceasta am făcut-o! Ah! această dată! Amintirea acestei scene mă sugrumă. Ce n'aș da, pentru a-i șterge urmele!

— Într-o Duminică făcusem chef. M'am dus acasă și m'am trântit pe pat. N'am mai știut de mine până a doua zi la ora unsprezece. Când m'am trezit, eram greoiu și mă durea capul îngrozitor. A trebuit să plec imediat la lucru. La ora obișnuită, Marieta vine și „pune masa” pe un loc frumos lângă linie.

— Tată, tu abia ai terminat lucrul. Trenul trebuie să vină numaidecât.

— Da, răspunsei eu.

— O, tată! reluă copila; îmi vei îngădui oare, să-ți povestesc ce am învățat astăzi la școală?

Capul îmi era turmentat. Nu răspunsei nimic, așa că ea își începu încântătoare ei poveste.

— Tată, în lecția de astăzi, ni s'a explicat cum Dumnezeu ne-a creat la început fără niciun păcat, ca îngerii de bun! Adam și Eva erau într-o grădină frumoasă unde totul creștea de minune. Ei n'ar fi murit niciodată, dacă ar fi rămas ascultători. Inșă Satana îi îndemnă la neascultare. Dumnezeu Se văzu nevoit să-i scoată afară din grădină și, blestemând pământul, ei trebuiră să-și câștige hrana cu sudoarea frunții, până la moarte. Atunci Isus, Fiul lui Dumnezeu, singurul Lui Fiu, făcându-l-Se milă, veni în această lume ca să moară pentru ea, moarte grea de cruce.

Aceia cari-L primesc ca Mântuitor al lor, primesc iertarea tuturor greșelilor și au făgăduința „vieții veșnice”, dacă trăiesc după „poruncile Sale”. Ei vor învia din nou la venirea Sa, nu vor mai muri niciodată, și vor trăi fericiți pe pământul cel nou... ca în Paradis. Tată! scumpul meu tată! Tu n'ai primit

incă pe acest bun Salvator! N'ai vrea tu să faci aceasta... cel puțin acum?

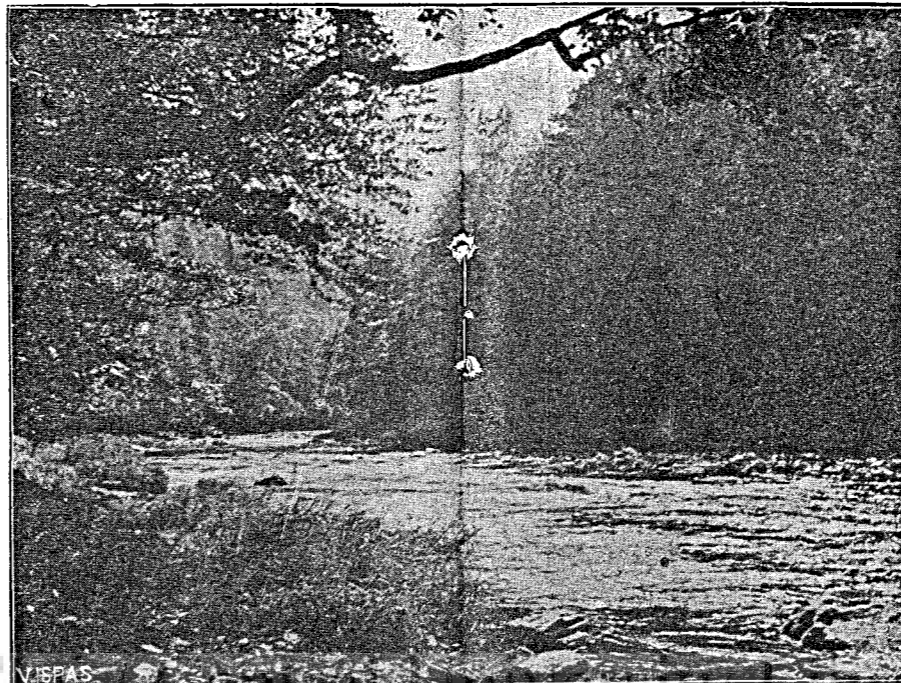
— Ea îmi sublinie aceste cuvinte cu o grație aleasă, și în ochii ei frumoși scilipeau lacrimile de iubire pentru sărmanul ei tată. Aceste vorbe deșteptară în mine o patimă ca de smintit. Injurai și blestemai numele lui Dumnezeu, încât copila mea se cutremură de spaimă. Ii interzisei cu răutate de a-mi mai povesti vreodată astfel de nimicuri.

— Fără a mai scoate vreun cuvânt, ea își strânse lucrurile în coșuleț și se îndepărtă plângând. Această blândețe îngerească era prea mult. N'am putut s'o suport. Involuntar m'am ridicat și m'am luat după ea. Dar nu știu de ce m'am poticnit, și m'am prăbușit peste linie ca o masă de plumb. Ea se întoarse și alergând spre mine, scoase un țipăt de groază: „Trenul! Tată, trenul!” Buimăcit, și amețit de lovitura pe care o suferisem în cădere, căutam să mă dau laoparte de pe linie târindu-mă, când simții o mână mică ce mă apucă și mă trase cu putere de braț. Apoi,...

n'am mai știut nimic!

— Trei zile după aceea îmi venii în fire. Eram aici pe patul meu, mai mult mort, zdrobit, pierdut! Eu nu-mi adu-

UN CADOU PREȚIOS

eam aminte de nimic. Totul mi-a fost istorisit. Marieta auzind că se apropie trenul, și văzându-mă întins peste șine, s'a repezit să salveze pe tatăl ei. Expresul trecu ca un vârtej, prinzând sub roțile sale pe Marieta, scumpul meu înger! Eu scăpasem cu viață, dar fusem greu lovit. Ea își dăduse viața pentru a o salva pe a mea. Pe Marieta n'am mai văzut-o. Când mi-am venit în fire, era înmormântată. Cineva îmi spune că în scurt timp și eu voi dormi alături de ea în cimitir. Am stăruit să nu mi se ascundă adevărul, dar lovitura a fost teribilă. Eram stăpânit de gândurile cele mai negre!

— Iată-mă la porțile mormântului, îmi ziceam eu. Le voi trece îndată, și ce voi găsi de partea cealaltă? Atunci toată viața mea îmi defilă pe dinainte, viața murdară de crime și păcate pe cari le uitasem. Memoria mea păru înzestrată cu o putere extraordinară, făcându-mă să văd înaintea ochilor toate aceste lucruri murdare. Focul ceresc le lumină cu o lumină sinistă, și un gând teribil începu să mă stăpânească:

„Tu ai văzut pe scumpa ta Marieta pentru cea din urmă oară atunci, și nu mai este nicio punte peste prăpastia care

te desparte de ea! Tu nu vei putea trece niciodată să-i ceri iertare de vorbele aspre cu cari ai întristat-o și a căror amintire îți zdrobesc inima. Ea este salvată, dar tu ești pierdut”.

— Să mor! O! teama de judecata viitoare! Mi-era frică să mă înfățișez înaintea lui Dumnezeu ca să răspund de faptele mele rele. Mi-era frică de moartea veșnică, de lacul focului, de prăpastia care se deschidea înaintea mea. Nici nu îndrăzneam să înfrunt moartea, și știam sigur că nu mai pot trăi! Ce zile de chin! Ce nopți de agonie! Mi-era frică să dorm, ca nu cumva somnul acesta să se schimbe în somnul morții, și să nu mai mă trezesc niciodată în această lume. Păcatele îmi apăreau în față în toată murdăria lor. Nici nu mai îndrăzneam să deschid ochii. Dar deodată izbucni într'un răs nervos. Cum se putea ca Mincu cel puternic, fără frică, să se lase impresionat de astfel de gânduri?! Dar răsul nu dură mult, căci fu copleșit de aceleași gânduri.

— Într-o noapte, — eram singur — sărmana mea soție căzuse de oboseală și dormea dusă. Vorbele pe cari mi le spusese Marieta ultima dată îmi veniră în minte. Eu înțelesei acum că Mântuitorul Isus murise pe cruce pentru păcatele lumii — pentru păcatele mele — și că păcătosul care vine la El, primește „iertare” și „pace”.

— Imi adusei aminte de toate și luai aceste bune făgăduințe și pentru mine. Domnul Isus veni ca să salveze sufletul meu. Mica mea Marieta a murit pentru că a vroit să mă ferească pe mine de moarte! Fapta copilei mele aruncă o lumină care mă ajută să pricep această taină, această măreață făgăduință. Intorcându-mă cu fața la perete, mă rugai! Da, mă rugai pentru prima dată în viața mea: „O, Doamne Isuse, sunt cel mai păcătos, cel mai murdar păcătos ce ai văzut vreodată! Inșă Tu ai zis că

oricine, oricine vrea să vină la Tine, poate să fie iertat și învrednicit să meargă la cer! Sunt pierdut, și vin să Te rog cu stăruință să-mi arăți scaparea! Cred că Tu ai murit pentru mine! O! Salvatorul meu!...

— ... Și pacea veni. Ea a pătruns inima mea și inima mea s'a liniștit. Am simțit cum Domnul mă iertase și l-am mulțumit.

— Când soția se deșteptă din somn, îi povestii tot ce se se petrecuse cu mine. Cât de fericită era! Avui impresia că ea cunoștea pe Domnul de mai mult timp, dar de frica mea, nu se destăinuise. O rugai să-mi citească ceva din cuvântul lui Dumnezeu. Ea luă cartea Marietei și ceti psalmul 51. Inima mea sublinia fiecare cuvânt. Când închise cartea, o hârtie căzu jos din ea.

— Ce e cu hârtia aceea? Mi se pare că e scrisul copilei noastre!

— Da, scumpul meu soț, zise ea cu ochii în lacrimi!

— Dă-mi-o iute!

Mi-o dădu. Iată ce scrisese aci copila mea, cu mâna ei micuță: „Doamne Isuse, astăzi e ziua mea onomastică. Vreau să-ți cer ca dar pentru mine salvarea scumpului meu tată! Luminează-! Luminează și străpunge inima lui! Fă-l ca să știe că Tu ai murit pentru El! Eu cred că aș fi cea mai fericită să mor, dacă prin aceasta, scumpul meu tată ar putea să fie atras la lumină și salvat!”

— Prețioasă hârtie! Pe ea se vedeau urmele lacrimilor ei. Chemai pe soția mea și-i spusei că Marieta a primit cadoul dorit. Eu sunt salvat! Eu voi vedea odată pe scumpa noastră fiică. Atunci ea va ști totul. Acum eu vreau să las să strălucească lumina pe care Dumnezeu mi-a descoperit-o. Eu nu mai am de trăit decât prea puțin. Sunt ca o lumânare gata să se stingă; dar doresc ca ultima licărire să fie pentru El, pentru Domnul și Mântuitorul meu.

— Am chemat pe prietenii mei, le-am povestit toată experiența mea și i-am rugat cu stăruință să nu mai amâne pentru ultimul moment împăcarea cu Mântuitorul lor, deoarece s'ar putea întâmpla să nu mai aibă timp. Viața este așa de scurtă! Și ce bine este ca s'o închini toată, sau cel puțin o bună parte din ea, iubitelui nostru Salvator!

— Am avut impresia că ei au fost atinși de aceste cuvinte. Unul din ei își duse mâna la ochi. Un altul își întoarse fața către fereastră, iar alții promisera că se vor gândi la cele spuse de un camarad pe patul de moarte. Când pleacără, mă rugai pentru ei Domnului meu,

(Urmare la pag. 4)

Goana după fericire

Astăzi lumea este în goană după fericire. Dacă ai întreba primele o sută de persoane cari îți ies în cale, ce doresc ele mai mult în viață, peste șaptezeci și cinci ți-ar răspunde că ținta lor e fericirea.

Vieța multora e într-o continuă căutare după fiori, într'un fel sau altul. Cât de reală e goana după fericire, putem înțelege dacă aruncăm o privire în ziare. Acolo vedem un tablou al mulțimilor ce caută bucuria vieții precum și lipsa de această bucurie în istoria lumii noastre.

Mulți caută o așa numită „cale spre fericire” prin ceva „nou” și „deosebit”. Dar vail fiecare din aceste izvoare este de obicei asemenea unui narcotic. Este o înșelăciune și când efectul s'a dus, cel ce-l urmărea se găsește într-o stare mai rea decât la început.

Mulțimile din jurul nostru au adoptat filosofia lui Horațiu: Să ne bucurăm astăzi de vin și de iubire; moartea fără speranță ne așteaptă; nici o zi nu trebuie pierdută.

O tânără mi-a spus: „Tu nu mergi la spectacole, sau la dans, nu joci cărți; ceea ce faci tu, răpește orice plăcere de a trăi. Eu nu voi fi niciodată creștină”. Cuvintele ei mi-au sunat mult timp în ureche. În adevăr vieța fără bucuria de a trăi e plictisitoare. Dar eu socotesc ca un mare privilegiu a fi creștin în aceste zile din urmă. Și eu doresc bucuria de a trăi, doresc fericirea. Deci, trebuie să fiu creștin. Scriptura zice: „Fericit poporul al cărui Dumnezeu este Domnul”.

Atunci adevărata fericire se găsește în viața spirituală, nu în împrejurările de afară. Când acestea se schimbă, — și, sigur, ele se schimbă adesea și devin neprielnice, — nu este adevărat că urmează nefericire și nemulțumire? Adevărata fericire nu depinde de împrejurări favorabile. Mulți cred că Libertatea și Fericirea merg mână în mână, totdeauna alături, și aci e un adevăr, dacă noi am socoti cu dreptate valorile lor. Vieța creștinului este o viață îmbelsugată. Religia nu înlătură experiența, nici nu micșorează sufletul. Ea nu e compusă din „ai voie” și „nu ai voie”.

Scuza unora cari nu vor să primească pe Hristos este: „O, eu vreau să gust mai mult din această viață”. Dar Domnul, — ca și cum S'ar fi așteptat la asemenea obiecțiuni, — răspunde că

Numai așa se poate apuca pe calea care aduce adevărata fericire în viață.

El a venit pentru ca noi să avem viață și s'o avem din belșug.

Cântărețul lui Izrail a scris despre Hristos în profeție: „Ei L-au privit și au fost luminați”.

Următoarea istorioară e povestită într'un ziar englez: Un Indian întreabă pe un creștin: „Cu ce doctorie dai tu pe față pentru a o face să strălucească astfel?” „Eu nu ung cu nimic fața mea”, răspunde Pema. „Ba da, tu dai cu ceva pe față”, stăruie indianul. „Toți creștinii fac așa. Eu am văzut aceasta în Ahmenadab, Surat și Bombay”. Pema râdea și fața sa veselă străluci și mai mult când el spuse: „Da, vreau să-ți spun doctoria. Aceasta e fericirea inimii”.

Elena White exprimă adevărata filosofie a vieții în cuvintele: „Acela care urmează conducerea divină a găsit singurul izvor de adevărată fericire și a câștigat putere de a împărtăși fericirea tuturor celor din jurul lui. Nimeni nu se poate bucura în adevăr de viață fără religie. Iubirea de Dumnezeu curăță și înobilează fiecare încercare și dorință, întărește fiecăre afecțiune și lărgeste orice plăcere demnă. Face pe om în stare să se bucure de tot ce e adevărat, bun și frumos”.

Într'o scrisoare, mama poetului Goethe scria: „Mă bucur și numai pentru faptul că lampa luminează. Eu nu primesc la spini; prețuesc chiar cele mai

mici plăceri. Dacă ușa este prea joasă, mă opresc. Dacă pot da laoparte piatra din calea mea, o dau; dacă aceasta e prea grea, o ocolesc. Astfel în fiecare zi găesc ceva care să-mi producă plăcere, și temelia este: eu am încredere în Dumnezeu; aceasta face inima mea veselă și figura mea senină”.

Ce învățătură minunată ne dă David în următoarele cuvinte: „Binecuvântat e cel ce se teme de Domnul, care umblă în căile Lui, căci se va hrăni cu rodul mâinilor lui, va fi fericit și-i va merge bine”.

Amicul meu, vei găsi adevărata fericire chiar aci în această lume mândită de păcat, dacă vei preda cu totul viața ta Mântuitorului. Cere lumină pentru pașii tăi, dacă drumul e întunecos. Cere pace în sufletul tău, dacă apele sunt turburi. Cere fericire, și poți adăuga „în Numele lui Isus”. El a spus: „Dă-mi fiule inima ta”, căci El știe că numai atunci când inima ta va fi în mâna Lui, numai atunci vei avea adevărată fericire.

Dacă ești un tânăr ce caută fericirea, trebuie să iei aminte la cuvintele înțeleptului Solomon: „Adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale”. Atunci vei găsi adevărata pace care întrece orice cunoștință și te vei bucura cu o bucurie nespusă.

Traducere din „The Youth's Instructor”

Ilse Demetrescu

Guglielmo Marconi

A murit Marconi! Vestea a fost ca o lovitură de trăznet pentru întreaga lume. Pentru că cine n'a auzit de numele acesta de vrăjitor, care a dat realității lucruri de domeniul basmelor ce ne înflăcărau imaginația în copilărie?

Știrea morții sale a fost transmisă într-o clipă întregii omeniri pe calea „undelor” cu cari el se ocupase aproape toată viața.

Profesorul de fizică îi arată o minunată și inspiratoare aventură științifică. Marconi privi cu timiditatea-i caracteristică și șopti cu un aer de admirație: „Ce eroi mai sunt și oamenii aceștia!”

Pentru tânărul Marconi din Bologna nu existau bărbați mai mari ca bărbații de știință, și nici alte aventuri mai atrăgătoare ca ale lor. Se hotărî să-și îmbogățească viața cu astfel de aventuri. Simțea totuși că lucrurile mari au fost realizate deja. Nimic n'a mai rămas. Și dacă o fi mai rămas ceva de descoperit sau de inventat, cu siguranță că vreun bărbat mare va împlini restul cât de curând.

Dar nu. „Va exista totdeauna un prilej de a face invenții și descoperiri”, îi spusese profesorul Righi. „Cine ar fi visat acum o sută de ani că se vor putea ține convorbiri între oameni la distanțe de mii de kilometri? Cine și-ar fi închipuit că o voce sau un mesajiu să fie transmis printr'o sârmă? Intr'o bună zi poate o să transmitem mesajii chiar fără „fir”.

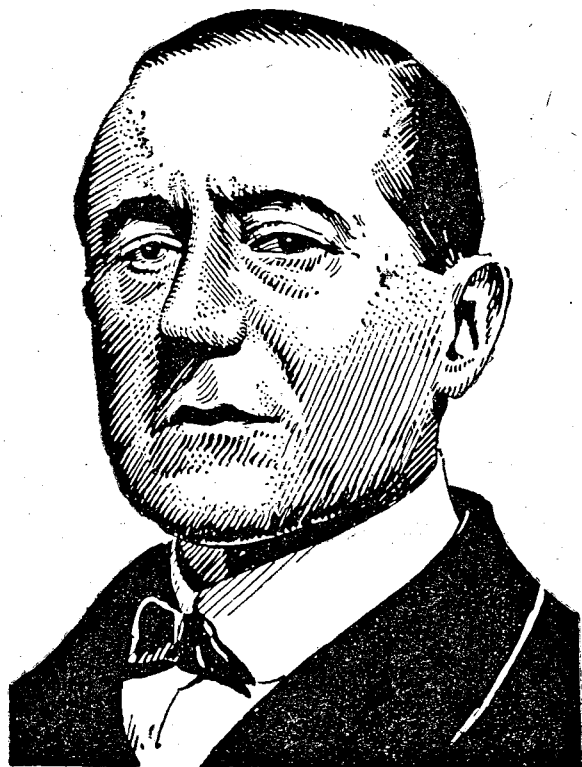
Fără fir?! Să fie oare cu puțință? Profesorul Righi îi arată. Mai întâi el îngropă capetele unui fir electric în pământ și apoi făcu să treacă prin el un curent.

— Acum pune urechea la receptorul acestui telefon, îl îndruma profesorul. Telefonul era cam la vreo treizeci de metri depărtare. Il luă în mână, îl duse la ureche și ascultă. Interesant! Se aud niște hărăituri și niște pocnituri slabe.

— Ce e asta? întrebă tânărul cu ochii holbați.

— Sunetul curentului electric.

— Dar dvs transmiteți curentul elec-

tric numai prin sârmă, exclamă Marconi.

— Nu te mira. Ia seama că am pus capetele sârmei în pământ. Electricitatea străbate și prin pământ.... Ai aruncat vreodată o piatră într'un eleșteu? După cum apa pornește în unde concentrice din ce în ce mai slabe din locul unde a căzut piatra până se lovește de mal, tot așa și undele curentului electric au lovit sârma telefonului, care le-a adus la urechile tale. Deci n'avem nevoie de sârmă pentru a transmite sunetul, deoarece pământul poate să facă aceasta.

Dar și mai interesant a fost atunci când profesorul Righi i-a arătat lui Guglielmo cele două bobine. Ele au fost așezate la o distanță oarecare una de alta. Una din aceste bobine era construită în așa fel, încât lăsa o deschizătură de câțiva centimetri. Profesorul Righi făcu să treacă un curent electric prin această bobină.

Printr'o străfulgerare și o pocnitură, curentul electric trecu prin deschizătura aceea. Minune!... A doua bobină care stătea frumos deoparte, primi un șoc electric transmis prin străfulgerarea aceea.

— Așa că n'avem nevoie de telegraful lui Morse sau de telefonul lui Bell, cărora le trebuie sârmă pentru a transmite mesajii.

Tânărul Marconi presimțea că în cu-

rând unul din eroii științei are să descopere telegraful fără fir. În fiecare zi citea ziarele și aștepta să vadă scris: „Un mare om de știință a inventat telegrafia fără fir”. Zi după zi rămânea desamăgit. Aceste visuri atât de frumoase își așteptau împlinirea: Atunci popoarele au să fie mai apropiate unele de altele, orașele, națiunile, vapoarele de asemenea — prin mesajiu fără fir.

Intr'o zi îi fulgeră în minte ideea că dacă nimeni nu vrea să inventeze un telegraf fără fir, atunci are să încerce el. Adevărat, era tânăr — numai nouăsprezece ani — dar era și ambițios. Începu să studieze orice despre aceste unde electrice minunate. Devora orice carte științifică ce îi cădea în mână și cântărea orice idee și teorie nouă.

Tatăl îi dădu tot concursul, punându-l la dispoziție o grădină și tot materialul trebuincios experiențelor — sârmă, prăjini, sfori, zinc etc. Prăjinile le înfipse deoparte și de alta a grădinii. Una din ele avea un fir cu o deschizătură pentru scânteii. Un aparat Morse transmitea curentul și provoca scânteia. Când Marconi apăsa pe buton, scânteia sbârâna în aer. Dacă apăsa pe cheie neîntrerupt timp de câteva secunde, se producea o fășie de scânteii; dacă apăsa scurt, numai un punct. Aceste puncte și fășii răsuna în sârma de pe prăjina din partea opusă și puteau fi auzite prin-

tr'un receptor telefonic. Tânărul Marconi, ajutat în felul acesta de Bell și Morse, putea să transmită mesagiile de-a curmezișul grădinii — fără fir.

— Dar să presupunem că ar fi un deal între „antenele” mele. Ce ș-ar întâmpla atunci? se întrebă el nerăbdător. A făcut experiență. El își instală antenele pe câmpie, cu o colină și mai multe obstacole între ele. Undele electrice treceau de-a-dreptul și peste una și peste alta.

Dar nu era mulțumit cu invenția sa.

— Semnalele pe cari le primesc trebuie să fie clare, se hotărî el. Am nevoie de un instrument special pentru prinderea acestor unde slabe. Urmară mai multe experiențe și în cele din urmă ajunse „să pună la punct” undele.

Acum putea să trimeată semnale la patrușpezece kilometri.

Anunță invenția sa lumii. Aceasta îi făcu aceeași primire ca și lui Bell și lui Morse înainte de el. Răsete și zeflemelii. Acesta a fost tributul adus de ea tuturor acestor oameni, în toate timpurile.

— Exagerezi cam mult, îi spunea unul și altul cu o privire batjocoritoare. Crezi că aceste unde pot să treacă prin stânci? Cel mult ai făcut o simplă jucărie, care n'o să fie niciodată de vreun folos.

— Jucărie? zise Marconi. Invenția aceasta va lega continent de continent și va salva mii de vieți omenești....

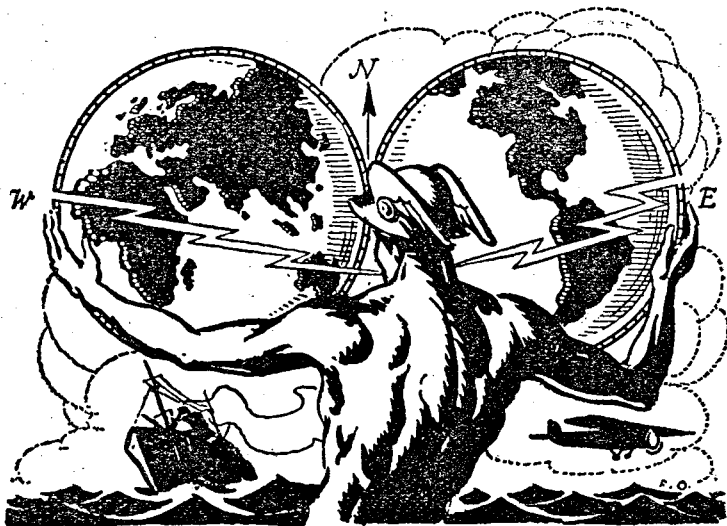
Nu se lăuda. Telegrafia fără fir avea să facă și una și alta.

— Invenția dvs funcționează pe distanțe scurte, ziceau unii. Ea n'are să ajungă să servească pentru distanțe mari. Pământul este rotund. Aceasta are să vă împiedece în vreun fel oarecare.

Marconi plănuî o mare încercare. Pentru întindere alese oceanul Atlantic: pe o coastă o antenă cu un fir, trebuia să transmită unde electrice; pe coasta cealaltă, la mai multe mii de kilometri peste întinsul ocean, un smeu ținut în aer printr'o sârmă, trebuia să prindă... electricitatea. Cineva trebuia să apese pe butonul telegrafului în Lumea Veche, iar în Lumea Nouă, prin smeu, avea să se audă ciocănitura....

Visul era prea îndrăzneț spre a fi dat publicității. Marconi știa ce ar fi însemnat acesta pentru omenire dacă ar fi realizat — legăturile dintre neamuri aveau să fie mai strânse, și de aci avea să decurgă o mai pașnică viețuire între ele decât în trecut. Aci s'a înșelat însă, bietul Marconi. Dar să presupunem că și-ar fi destăinuit această mare nădejde și ar fi dat greș.

El se îmbarcă în grabă pentru America și la 6 Decembrie, 1901, debarcă la

Până la marginile pământului.

St. Ioan în Terra-Nova, după ce mai înainte dăduse instrucțiuni asistenților săi aflați la Poldhu, capul sudic al regiunii Cornwall, ca să semnalizeze la o anumită oră din zi litera „S”, trei puncte în alfabetul Morse.

Prima zi era la 12 Decembrie. Era o zi aspră și furtunoasă. Vântul era sus și așa de sălbatic că Marconi întâmpină mare greutate ca să ridice smeuul care, ca și al lui Franklin, trebuia să prindă electricitatea — de data aceasta un semnal electric. Un receptor atașat de sârma dela smeu, avea să transmită sunetul lui Marconi.

În sfârșit, pe la amiază, smeuul gigantic a fost înălțat în văzduh, ținut de o sârmă rezistentă, de 120 m. lungime. Marconi aștepta nerăbdător la fereastra locuinței sale situată pe țărmul stâncos lovit de valurile infuriate ale oceanului, cu receptorul la ureche.

La mai multe mii de kilometri depărtare, la Poldhu, un grup de oameni se îngrămădise în jurul „stațiunii de emisiune”.

— A sosit timpul? întrebă telegrafistul nerăbdător.

— Acum.

Acesta apăsă pe mâner. O scânteie de 30 cm. lungime și groasă cât mâna unui om, fulgeră în deschizătura bobinei uriașe. Fulgerul cerului avea acum un rival. Pământul vibră și trozni. De trei ori alternativ telegrafistul apăsă și dădu drumul butonului....

În aceeași clipă, la câteva mii de kilometri, în Sf. Ioan din Terra-Nova, Marconi auzi prin receptor trei lovituri scurte — „S”. Aceasta însemna: „O altă minune a lumii a venit. Marconi, pre-gătește-te pentru glorie”.

Totuși nu așa de vreme. Lumea auzi și se îndoii. Ea nu credea pe Marconi

mai mult decât crezuse pe Morse și Bell. Cu toate acestea era cel puțin convinsă, și în timp ce nu-i prea da ghes cu onorurile, Marconi avea timp să se ocupe cu instalarea stațiunilor de telegrafie fără fir peste tot pământul. Bineînțeles, nu mai avea nevoie de un smeu. O antenă putea fi folosită cu același succes ca și smeuul.

Marele bărbat își îndreptă acum atenția spre salvarea vieților omenești. „Dacă vapoarele ar avea stațiuni de telegrafie fără fir, ar putea să ceară ajutor la vreme de nevoie”.

Pe bordul vaporului *Filadelfia* el instală un alt fel de stațiune fără fir — una care tipărea pe o panglică mesagiul primit. Încercă aceasta pentru prima dată într'o zi în cabina comandantului vaporului. Se întâmplă ca acesta să intre în cabină chiar în clipa hotărîtoare. Văzu cu ochii săi un mesagiu din Poldhu, scris. Foarte agitat, dădu busna afară din cabină pe bord, spunând tuturor în gura mare minunea.

Toți râdeau. „Vrei să ne faci să credem?”, ziceau ei în batjocoră.

— Duceți-vă și vedeți, zise ofițerul.

Se îngrămădără cu toții în cabină. „Rat-tat-tat”, se auzi sunetul peniței dela aparat, când își scria mesagiul pe panglică. Marconi zâmbea când îi vedea pe toți cu privirile îmmărmurite.

Dacă Marconi ar fi salvat numai o viețică omenească dela înec, tot ar fi primit o medalie pentru eroism. Cu cât mai mult deci, este el un erou, când prin invenția sa a salvat zeci de vieți omenești dela moartea îngrozitoare în fundul oceanelor.

Primul lot de oameni cari îi datoresc recunoștință au fost pasagerii și echipajul vaporului de linie *Republic*. Într'o noapte întunecoasă din anul 1903, la o

depărtare oarecare de portul New-York, în largul oceanului, vaporul acesta se ciocni pe neașteptate cu un altul, *Florida*. Apa năvălea cu furie prin gaura produsă de ciocnire în coasta vaporului *Republic*. Vasul se scufunda. Era numai o chestiune de moment ca să transmii un S. O. S., semnalul care înseamnă primejdie. *Florida* făcea tot ce putea. Dar mesagerul electric îi aduse ajutoare din toate părțile, și pasagerii împreună cu echipajul fură salvați.

Cu toate că lucrarea lui Marconi nu este terminată, cu toate că el a căutat s'o perfecționeze din zi în zi, noi îi datorăm mai mult decât această invenție minunată. Radio, de pildă, este un descendent direct al telegrafiei fără fir, chiar dacă nu l-a inventat Marconi.

În ziua de 2 Iulie, 1924, Marconi uimi lumea cu o nouă minune. Noi știm că undele electrice merg în toate direcțiile. Ele se mișcă la fel ca și apa într'un eleșteu, când cineva aruncă o piatră în el. Noua invenție a lui Marconi dirijează undele în linie dreaptă, ca și razele unui reflector.

Aceasta pare a nu fi cine știe ce lucru mare. Cu toate acestea începem să ne dăm seama cât de importantă este. De obicei o undă electrică poate fi prinsă de oricine prinde lungimea de undă, deoarece ele merg în toate direcțiile. Dar acum semnalul lui Marconi se propagă în linie dreaptă, și putem să trimitem mesajii particulare ca și cu telefonul.

Această nouă invenție însemnează mult mai mult.

Inchipuiți-vă o ceață deasă ca acelea cari fac ca un vapor pe mare să fie fără ajutor și izolat, și fac ca un aeroplan să rătăcească drumul. Luminile sunt neputincioase. Undeva în apropiere este o stațiune prevăzută cu „razele” lui Marconi. Acestea sunt salvate. Razele acestea transmit mesajele lor amândorora, îndreptându-le pe calea lor.

Pentru aceste motive Italia a făcut pe Marconi senator și i s'a acordat și premiul Nobel. Dar cel mai mare dintre toate succesele sale este unul ideal. Marconi a contribuit mult la aducerea unirii între membri marelui familii a neamului omenesc. Fulton s'a străduit prin invenția sa să înlăture cu totul teama de război. Ca și el, Marconi ne-a arătat că noi toți suntem o singură familie, glasurile noastre se amestecă în văzduh, gândurile noastre se întâlnesc atunci când le rostim. „Noi toți suntem vecini în această lume”, zice vocea plăcută a telegrafiei și telefoniei fără fir. Iar noi, moștenitorii lui Marconi, îi suntem pe veci recunoscători că ne-a făcut să fim astfel. Numai că idealul său a

rămăs tot ideal, deci iluzie. Oamenii din veacul acesta întrebunțează descoperirile și invențiunile tot pentru scopuri de distrugere!

Dar Marconi n'a găsit decât cheia care deschide marele tezaur al radio-undelor. Ce va mai aduce viitorul în direcția aceasta nu putem să facem decât prognoșticiuri.

Minunea telefonului, de pildă, pentru noi nu mai există. Cu toate acestea Alexandru Bell, în clipele sale pline de entuziasm, n'a visat niciodată aventurile pe cari le va experimenta aparatul său. Oamenii de știință, făcând experiență cu invenția lui Bell, au reușit să trimeată o „fotografie” prin telefon.

— E un lucru ușor, zic ei. Peste cincizeci de ani lumea va privi la telefoanele și radio-urile noastre ca la niște curiozități de muzeu. „Ce instrumente grosolane foloseau oamenii pe atunci!” vor spune oamenii cu un zâmbet în care nu va lipsi aerul de compătămire și superioritate în același timp. În zeci de laboratoare inginerii se îndeletnicesc cu perfecționarea uneia din cele mai fantastice minuni — televiziunea.

Inchipuiți-vă un telefon prevăzut cu un aparat de televiziune. Telefonul sună. Când ridici receptorul, deodată strălucește o lumină. Pe un ecran din fața voastră apare un chip. N'aveți nevoie să mai întrebați cine este, pentru că ochii voștri văd pe prietenul vostru, care este poate la zeci de kilometri depărtare.

— Alo! Cum te simți? În dimineața aceasta arăți bine.

Nu numai că vezi persoana cu care vorbești, dar și culoarea feții sale, roșeața buzelor, și culoarea hainelor. Și nu ești legat de persoana aceea decât printr'un fir telefonic.

Dar acum știința ne făgăduiește o minune și mai mare. Să ne imaginăm cum va fi lumea peste câțiva ani.

Nu e nevoie să mai mergi pe stradă să iei parte la o reprezentație. Ziarele anunță că programul distracțiilor de seară cuprinde șase puncte cari vor fi difuzate. Haut-parleur-ul vă servește și ca ecran. Sau poate vrei să asistați la o întrunire publică. Stațiunea „W-1975” difuzează tocmai ceea ce doriți. Ascultați puțin, dar nu vă place. Nicio greutate. Răsuciți butonul, și vedeți un match de foot-ball, care se joacă la câteva mii de kilometri. Stadionul cu tot vacarmul produs de mulțime este în casă la voi.

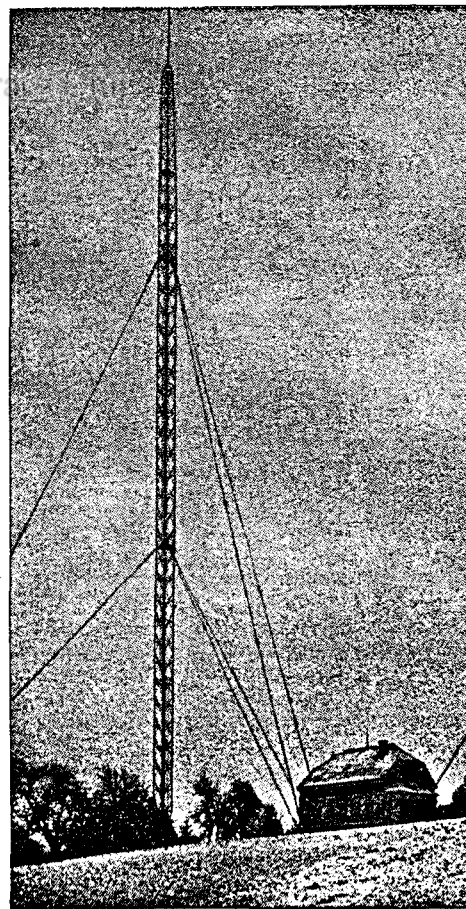
Pe o altă lungime de undă sunteți transportați la o mare manifestație tocmai în Japonia, unde vedeți pe un orator vorbind în limba sa ciudată. „Deschiderea Parlamentului englez”, cetiți în ziar. Ați dori să auziți pe regele Angliei vorbind. O chestie simplă. Răsu-

ciți butonul și sunteți în Londra, în Camera Lorzilor. Nu numai că auziți pe rege, dar vedeți și mișcările. Observați chiar și culoarea veșmântului său regesc.

Minunate lucruri! Și câte vor mai urma! Putem spune că abia ne găsim în anticamera tainelor universului. Marconi a adormit în plină activitate, când era gata să mai uimească lumea cu încă noui minuni. Dar el a lăsat cheia urgășilor săi, cari vor scoate din această tainișă a naturii multe lucruri, în așteptarea cărora suntem.

Din toate cele spuse putem să tragem totuși o concluzie, dacă aruncăm o privire generală asupra lucrurilor. Cele mai mari binecuvântări ale științei, dacă nu sunt folosite în scopuri bune, cum le-au sortit cei cari le-au dat realității, pot să ajungă cele mai mari blesteme, aducătoare de ruină și decădere morală și materială. În privința aceasta nu urmăm cu credințioșie dorințele testamentare ale oamenilor de știință. Dar ar trebui și trebuie s'o facem spre binele și fericirea noastră.

— O stațiune de radio-emisiune.

O priveliște dela poalele Alpilor.

Un om, vizitând Londra pentru prima oară, observă o ciudată aripă de moară de vânt pe turnul unei mari clădiri a unei bănci. Examinând-o mai de aproape, descoperi că era chipul unei mari lăcuste. Curios să afle motivul pentru care se făcuse o așa mare cinste unei lăcuste, vizitatorul intră înăuntru și înțrebă pe un cassier, de ce fusese aleasă o aripă așa ciudată pentru această clădire. Spre surprinderea lui, fu invitat politicos în biroul particular al directorului. Peste câteva clipe se găsi în fața unui om cu înfățișare distinsă, dar toțuși cu o privire amabilă.

— Nu doresc să vă răpesc timpul dvs prețios, domnule, începu vizitatorul. Ceea ce m'a adus aci este că sunt foarte curios să știu de ce ați ales o astfel de aripă de moară de vânt pentru clădirea dvs. Este un lucru cu totul afară din comun, și am crezut că merită să înțreb.

— Foarte bine ați făcut, răspunse directorul. Aripa aceasta are o însemnătate foarte deosebită pentru mine. Dacă vă interesează povestea am să vi-o istorisesc cu plăcere.

— Intr'o zi călduroasă de vară, acum patruzeci și patru de ani, un copilăș de vreo opt ani se întorcea acasă dela școala primară din satul vecin, când observă o mare lăcustă înaintea lui. El se opri s'o prindă, dar lăcusta sări

Liberări minunate

mai departe înainte de a pune mâna pe ea. Era o lăcustă de o mărime neobișnuită și se hotărî s'o prindă cu orice preț. Mereu, mereu încercă s'o prindă, și de fiecare dată ea sărea mai departe. In cele din urmă se așeză pe vârful gardului din marginea drumului.

— Intr'o clipă ștregarul se urcă pe gard, dar lăcusta sări în iarba cea înaltă de partea cealaltă. Ținând ochii aținți pe locul unde sărise, băiatul se strecură încetșor spre ea, crezând că de data aceasta o va prinde. Tocmai când se pregătea să facă ultima săritură după această insectă, văzu o legătură de cârpe aruncată în iarbă. Auzind un scâncet slab din direcția aceasta, el se opri să vadă ce este. Spre marea sa surprindere constată că este un copilăș, înfășurat în scutece și lăsat acolo să moară de foame.

— Când copilul începu să țipe, băiatul îl luă în brațe, exclamând cu plăcere: „O, în sfârșit am găsit un frățior! Ce mult are să se bucure mama!” El își duse cu grijă povara acasă. Povesti mamei cu de-a-măruntul împrejurările în cari-l găsisse. Aceasta, după încercări infructuoase de a găsi pe părinți, se hotărî să-l adopte.

— Și domnule, conchise directorul băncii, copilul acela eram eu. Voiu crede totdeauna că Dumnezeu a folosit în ziua aceea o lăcustă neînsemnată ca să-mi salveze vieța. Am așezat chipul uneia

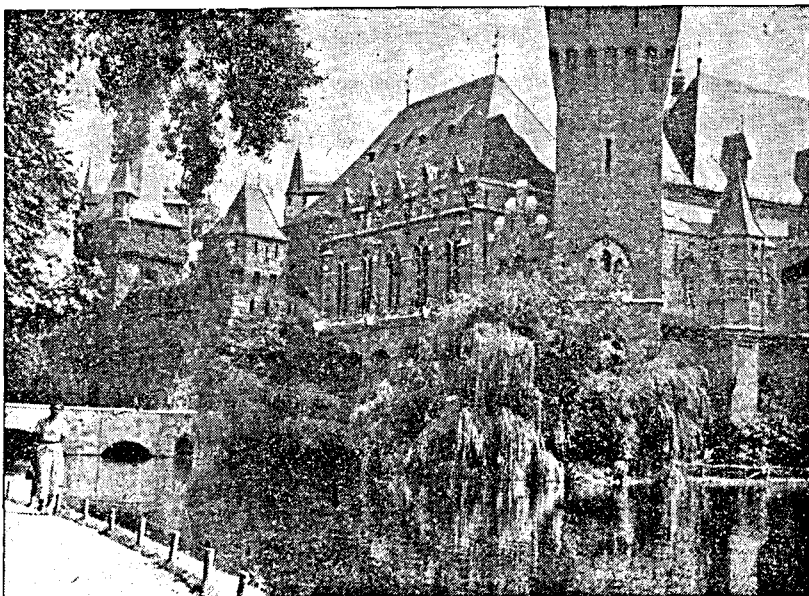
pe clădirea mea ca o aducere aminte a salvării mele acum mulți ani în urmă.

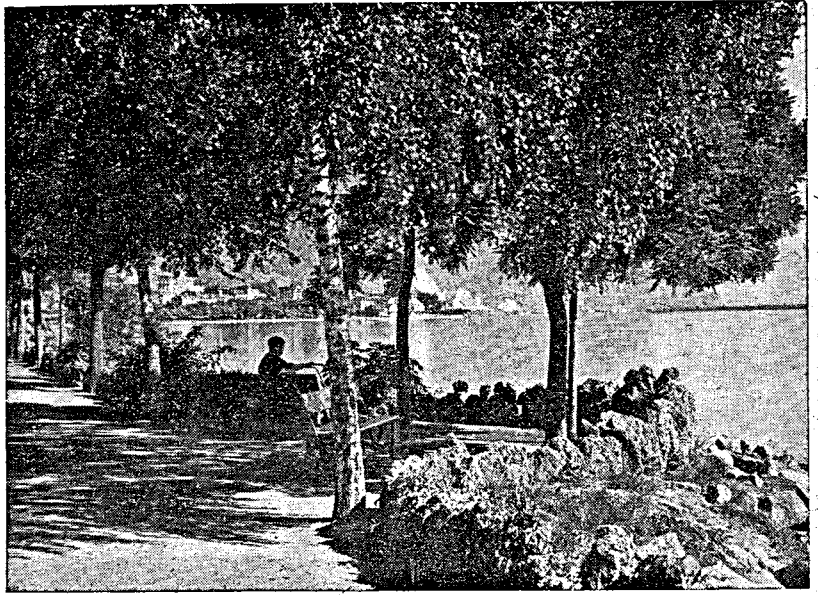
Un constructor de turlă, în timp ce lucra la o turlă de biserică, observă că frânghia care-l ținea legat de clădire, se desleagă. Înainte de a o fi putut lega la loc, ea se desfăcuse de tot, și el se prăbuși pe poteca din marginea drumului. Dar... minune! In loc de a se fi sdrobotit în bucăți, spre surprinderea sa, a căzut pe ceva moale. Sculându-se în picioare fără să aibă ceva, și uitându-se să vadă ce îi salvase vieța, descoperi un mielșel care zăcea mort pe locul unde îl izbise. Animalul păscuse pe locul acesta unde căzuse el. „A doua oară un miel fusese sacrificat ca să-mi scape vieța”, era mărturia acestui om mulți ani după aceea; prima dată Mielul lui Dumnezeu, și apoi acest scump animal”.

O piscică cenușie se pripăși cu pisoii ei în casa unui arendaș. Acesta nu prea avea plăcere de serviciile ei și se hotărî s'o alunge. Cu toate acestea fetița sa iubea pe Miți, așa că el a lăsat-o în pace. Dar simțind desgustul lui, care probabil fusese arătat mai mult sau mai puțin prin tratamentul aspru, ea își ascunse familia în fânul din șură.

Intr'o seară, arendașul se odihnea în

Un castel medieval.

grădinița din fața casei, când pisica se repezi spre locul unde era el, sări pe el, după aceea înapoi la pământ și o luă la fugă spre șură. După ce repetă aceasta de mai multe ori, și văzând că nu primește niciun răspuns din partea lui, ea alergă cu mare grabă în șură și își aduse puii unul câte unul, grămădindu-i la picioarele lui. De data aceasta curiozitatea lui fu trezită, și se luă după ea. Intrând în clădire, numaidecât își dădu seama că este vorba de foc. Flăcările ajunseser aproape la fân. Urmărind mai departe pisica, găsi pe copila sa dormind pe fân în locul unde se jucase cu pisoi. Imediat înțelese că pisica făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să dea alarma. Cu toată lipsa sa de amabilitate, fetița sa fusese salvată de pisica ei favorită, nepoftita casei.

La o altă fermă, un curcan avea o deosebită plăcere să se joace cu fiul fermierului în vârstră de 1 an. Intr'o zi, când mama era înglotată cu treburi în jurul casei, copilul se târi de-a-bușelea afară în curte, mergând încoace și încolo, așa cum fac copiii. Când mama îi simți lipsa, îl găsi tocmai în fundul curții, cu curcanul umflându-se în pene și pufnind din gusă înaintea lui. Când se opri să privească la ei pentru o clipă, curcanul începu să sară încoace și încolo, bolborosind de-ți lua auzul. Neftind în stare să oprească mersul copilului curios, bolborositul său se înțeți și creștea din ce în ce mai tare. Mama, observând aceasta, alergă în grabă, și văzu cu groază cum un șarpe cu clopoței înainta spre copilul ei. După ce trecu spaima, ea înălță o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu, care folosise chiar și un curcan ca să salveze viața copilului ei.

O găină a fost mijlocul de a salva viața unui soldat muribund pe câmpul de bătaie în timpul războiului mondial. El fusese doborât la pământ de un șrapnel în timp ce trecea cu grupa sa peste un câmp deschis, și lăsat acolo să moa-

ră. După ce și-a revenit în simțire, din pricina marelui pierderi de sânge era prea slab spre a putea desface ranița sa, și neavând nici mâncare, nici apă, pierdu orice nădejde de viață. Atunci el văzu o găină dela o fermă părăsită din vecinătate, apropiindu-se de el. Ea veni până aproape de el, făcu un ou, și se depărtă. El mănca oul, și prin aceasta căpătă destule puteri ca să mai trăiască încă o noapte. A doua zi de dimineață găina veni și făcu un alt ou. El îl mănca și pe acesta și mai trăi încă o zi și o noapte. Scena aceasta se repetă timp de cinci zile. În timpul acesta soldatul fu descoperit de societatea Crucea Roșie și dus la spital. Aci își recăpătă sănătatea și își predete inima lui Dumnezeu, care-l salvase în chip așa de minunat.

Experiența contelui Zizendorf, cu prilejul liberării sale din mâna Indienilor este cu totul neobișnuită. Aci Dumnezeu folosi un șarpe foarte primejdios ca să scape vieța servului Său, în loc de a-l scăpa de șarpe, cum ar fi fost natural.

Contele a fost primul alb care a intrat în valea Wyoming din Pensilvania. El venise să trăiască în mijlocul Indienilor Shawnee și să le vorbească despre iubirea Mântuitorului. Stătuse

câtva timp în mijlocul lor, fără niciun succes evident, când ei deveniră bănuitori și se hotărâră să-lucidă.

Intr'o noapte, o ceată de oameni anume aleasă, se apropie pe furis de cortul său ca să-și aducă la îndeplinire planurile criminale. La intrare găsiră numai o perdea. Dând-o la o parte și uitându-se înlăuntru, rămaseră încremeniți. Înainte de a se așeza pe o grămadă de paie să scrie, contele făcuse un mic foc. El era așa de ascâncit în lucrul său, încât nici nu observase că un mare șarpe cu clopoței târindu-se din iarba dimprejur, se încolăcise binișor pe picioarele sale întinse, spre a se încălzi la foc. Ceata de ucigași văzând această, o luă la goană și povesti tovarășilor lor ceea ce văzuse în aceea noapte. „Marele Spirit ocrotește pe omul alb, pentru că nici chiar șarpele nu i-a făcut vreun rău”, era declarația lor. „Noi nu vrem să-i facem niciun rău”.

Cu adevărat „îngerul Domnului” tăbărăște în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă de primejdie. Și îngerii folosesc adesea mijloace pe cari noi nici nu ni le putem închipui, ca să aducă la îndeplinire planurile lui Dumnezeu față de copiii Săi.

G. L. Alexandru

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 5/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Toamna

Toamnă 'ntârziată.... Frunze de aramă
Zac imprăștiate pe cărări pustii.
Toamnă 'ntârziată.... Norii se destramă
Impânzind cu umbre dealuri și câmpii.

Plâng pe sus cocoril pribegind departe
Inspre țări cu soare și cu cer senin.
Prin păduri și 'n lungul văilor deșarte
Plânge 'ntruna, plânge, vântul peregrin.

Drumuri desfundate, pline cu noroi
Șerpuesc prin sate, șerpuesc prin lunci.
Triști pe lângă care și pe lângă boi
Vin din câmp fărăni istoviți de munci.

Florile din strat-uri, florile din glastre,
Sub sărutul brumii înfiorătoare
Mor tânjind de dorul zărilor albastre.
Mor tânjind de dorul zilelor cu soare.

Nesfârșiții codrii de porumburi coapte
Freamătă'n amurguri clătinași de vânt.
Crânguri pustiițe, tânguiri și șoapte:
Iată ce aduce toamna pe pământ.

Despuiăți de frunze plopii par schelete
Străjuind trestiușul marginii de lac.
Lacrimi, — stropi de ploaie, — curg pe
[indelete
De sub geana sură-a cerului posac.

Toamnă 'ntârziată.... Păcelele coboară
Pretutindeni grele și apăsătoare.
Jalea și tristețea 'n inimi se strecoară
Căci natura moare, pretutindeni moare.

Ion Bătrâna Voivodeni